

zaliczone według nomenklatury Głównego Urzędu Statystycznego do działu „ochrona zdrowia i opieka społeczna”, obejmujące budownictwo szpitalne oraz budowę:

- a) sanatoriów i zakładów przyrodoleczniczych,
- b) przychodni i poradni zdrowia,
- c) ośrodków zdrowia,
- d) domów pomocy społecznej,
- e) aptek,

3) inwestycje przedsiębiorstw przemysłu sprzętu i aparatury medycznej oraz przedsiębiorstw przemysłu farmaceutycznego i artykułów sanitarnych, nadzorowanych przez inne organy administracji państwowej.

2. Kaucje wpłacone od inwestycji określonych w ust. 1, podjętych przed dniem wejścia w życie zarządzenia, podlegają zwrotowi.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *T. Szelachowski*

103

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

z dnia 10 maja 1985 r.

w sprawie zasad i trybu przyznawania świadczeń w zakresie wyżywienia, zakwaterowania i zwrotu kosztów przejazdu i przewozu sprzętu dla zawodników, trenerów i instruktorów oraz innych osób uczestniczących w imprezach sportowych i procesie szkolenia.

Na podstawie art. 20 ust. 4 oraz art. 40 pkt 3 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1: 1. Zawodnikom biorącym udział w imprezach sportowych przysługuje:

- 1) wyżywienie,
- 2) zakwaterowanie,
- 3) zwrot kosztów przejazdu i przewozu sprzętu.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, mogą być również przyznawane trenerom, instruktorom oraz innym osobom uczestniczącym bezpośrednio w procesie szkolenia.

3. Przez imprezę sportową rozumie się zawody, zgrupowania szkoleniowe, zorganizowane zajęcia treningowe i konsultacje szkoleniowe.

4. Przez inne osoby uczestniczące bezpośrednio w procesie szkolenia rozumie się:

- 1) pracowników odnowy biologicznej,
- 2) lekarzy i pielęgniarki,
- 3) kierowników zgrupowań oraz bezpośrednich organizatorów imprez sportowych.

5. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o organizatorze imprezy sportowej, rozumie się przez to stowarzyszenie kultury fizycznej lub inną jednostkę organizacyjną, prowadzącą działalność sportową.

§ 2. 1. Stawka całodziennego wyżywienia wynosi:

- 1) w systemie gastronomii zamkniętej — 400 zł,
- 2) w systemie gastronomii otwartej — 750 zł łącznie z marżą.

2. Stawka wyżywienia może być podwyższona:

- 1) najwyżej o 100% — na zawodach międzypaństwowych i zawodach międzynarodowych wysokiej rangi, w których biorą udział zawodnicy kadry narodowej, oraz na zgrupowaniach i konsultacjach zawodników kadry narodowej,
- 2) najwyżej o 50% — na zawodach i ogólnopolskich zgrupowaniach zawodników, zawodach i zgrupowaniach zawodników I i II ligi oraz na zawodach i zgrupowaniach z udziałem zawodników członków reprezentacji województw.

3. Żywnienie zawodników w systemie gastronomii otwartej na zgrupowaniach i konsultacjach wymaga zgody:

- 1) Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu — dla podległych bądź nadzorowanych jednostek kultury fizycznej,
- 2) terenowego organu administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw kultury fizycznej, sportu i turystyki stopnia wojewódzkiego — dla pozostałych jednostek kultury fizycznej.

§ 3. W razie wydawania mniejszej liczby posiłków niż 3 dziennie, stawki wyżywienia, o których mowa w § 2, zmniejsza się:

- 1) o 25% — przy dwóch posiłkach,
- 2) o 50% — przy jednym posiłku.

§ 4. Na zajęciach treningowych może być wydawane wyżywienie o wartości do 30% stawki, o której mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, jeśli konieczność taka wynika z programu zajęć oraz potrzeby godzenia udziału w nich z pracą lub nauką.

§ 5. Podczas imprez sportowych można podawać napoje orzeźwiające. Wartość napojów nie może przekroczyć 100 zł dla jednego zawodnika.

§ 6. 1. Ustalenia stawki żywieniowej na imprezie sportowej dokonuje organizator imprezy, z uwzględnieniem przepisu § 2 ust. 3.

2. Przy ustalaniu wysokości stawki żywieniowej należy brać pod uwagę rodzaj dyscypliny sportowej, intensywność zajęć treningowych oraz wszelkie inne okoliczności uzasadniające wysokość stawki.

3. Organizator imprezy sportowej ustala, z uwzględnieniem przepisu § 1 ust. 1 i 2, wykaz osób, które są uprawnione do korzystania z bezpłatnego żywienia o odpowiedniej stawce.

§ 7. 1. Zawodnicy powołani do kadry narodowej mogą otrzymać miesięczny zasiłek na dożywianie w wysokości nie przekraczającej 20% maksymalnego miesięcznego stypendium sportowego.

2. Zasiłek przyznają i wypłacają polskie związki sportowe z funduszu na dożywianie, ustalonego w wysokości wynikającej z przemnożenia 50% kwoty, która wynika z ust. 1, przez liczbę zawodników zaliczonych do kadry narodowej.

§ 8. 1. Organizator imprezy sportowej powinien zapewnić osobom, o których mowa w § 1 ust. 1 i 2, zakwaterowanie.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, można zakwaterować w zakładach hotelarskich nie przekraczających kategorii „trzy gwiazdki” lub internatach.

3. Zakwaterowanie w hotelu wyższej kategorii może nastąpić na zawodach między państwowych oraz — za zgodą Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu — na zawodach wysokiej rangi.

§ 9. 1. Jeżeli organizator imprezy sportowej nie zapewnia zakwaterowania, koszty zakwaterowania w zakładzie hotelarskim lub pokoju gościnnym zwraca się w wysokości stwierdzonej rachunkiem, nie przekraczającej jednak ceny pokoju jednoosobowego z łazienką w hotelu kategorii „trzy gwiazdki”, a w razie potwierdzonego przez hotel braku pokoju jednoosobowego — ceny pokoju dwuosobowego z łazienką.

2. W razie nieprzedstawienia rachunku, o którym mowa w ust. 1, za każdy nocleg przysługuje ryczałt w wysokości ustalonej w przepisach w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

3. Zwrot kosztów zakwaterowania lub wypłata ryczałtu, o których mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić wyłącznie na podstawie wystawionego przez organizatora imprezy sportowej dokumentu, stwierdzającego nieudzielenie bezpłatnego zakwaterowania.

4. Zwrotu kosztów zakwaterowania dokonuje jednostka kultury fizycznej, wysyłająca na imprezy sportowe osoby, o których mowa w § 1 ust. 1 i 2.

5. Przepis § 8 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 10. 1. Na koszty przejazdu składa się koszt przejazdu najkrótszą trasą od stacji w miejscu zamieszkania lub czasowego pobytu — do stacji docelowej i z powrotem.

2. Przez stację rozumie się dworzec kolejowy, przystań żeglugową, stację autobusową lub port lotniczy.

3. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem transportu, z uwzględnieniem zasad określonych w § 11. Użycie droższego środka transportu jest dozwolone w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych terminem i warunkami imprezy sportowej, za zgodą kierownika jednostki wysyłającej.

4. Przelot samolotem dopuszczalny jest wyłącznie w wypadkach uzasadnionych względami szkoleniowymi, za zgodą kierownika jednostki wysyłającej.

5. W razie użycia droższego środka transportu bez zezwolenia, zwraca się koszty przejazdu środkiem transportu wskazanym przez kierownika jednostki wysyłającej.

§ 11. 1. W razie przejazdu publicznymi środkami transportu, można korzystać przy przejazdach:

- 1) trwających do 5 godzin — z II klasy pociągu wskazanego w poleceniu wyjazdu,
- 2) trwających powyżej 5 godzin — z I klasy pociągu wskazanego w poleceniu wyjazdu,
- 3) trwających co najmniej 3 godziny — jeżeli zachodzi konieczność udziału w zawodach i zgrupowaniach bezpośrednio po przyjeździe — z I klasy pociągu wskazanego w poleceniu wyjazdu,
- 4) w porze nocnej — jeżeli przejazd trwa co najmniej 5 godzin — z wagonu z miejscami do spania w II klasie.

2. Koszty przejazdu zwraca się według obowiązujących taryf.

3. Osoby mające uprawnienia do ulg taryfowych otrzymują zwrot kosztów przejazdu według cen ulgowych.

4. W razie przejazdu wagonem wyższej klasy, stosuje się odpowiednio przepis § 10 ust. 5.

5. Do rachunków kosztów przejazdu należy załączyć bilety: za przelot samolotem, za przejazd autobusem pociągowym, autobusem „Luks”, wagonem z miejscami do spania lub wagonem I klasy oraz bilet upoważniający do miejsca zarezerwowanego.

6. Jeżeli zwrot kosztów podróży w obie strony obciąża organizatora imprezy, rozliczenie kosztów podróży powrotnej następuje bez konieczności załączenia biletów powrotnych, z uwzględnieniem kosztów przejazdu środkami lokomocji, udokumentowanych przy rozliczaniu przejazdu na imprezę sportową.

§ 12. 1. Za czas podróży przysługuje dieta w wysokości i na zasadach określonych w przepisach w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

2. Czas podróży oblicza się na podstawie urzędowych rozkładów jazdy, od czasu odjazdu ze stacji miejsca zamieszkania do czasu przyjazdu do stacji w miejscu odbywania imprezy i z powrotem.

3. Przy przejazdach środkami lokomocji nie mającymi urzędowych rozkładów jazdy czas podróży liczy się od godziny wyjazdu do godziny przyjazdu do miejsca odbywania imprezy.

§ 13. 1. Korzystanie z przejazdu własnym samochodem jest dopuszczalne za zgodą kierownika jednostki wysyłającej, jeżeli:

- 1) z przejazdu samochodem korzysta liczba osób wysyłanych na imprezę sportową do tej samej miejscowości, odpowiadająca liczbie osób określonej w dokumencie rejestracyjnym samochodu, minus jedna osoba,
- 2) samochód ciągnie przyczepę ze sprzętem na imprezę sportową,
- 3) w samochodzie jest przewożony sprzęt o wadze lub wymiarach utrudniających przewiezienie go środkiem transportu publicznego lub sprzęt mogący ulec uszkodzeniu.

2. Przy korzystaniu z przejazdu własnym samochodem zwrot kosztów przejazdu przysługuje według stawek określonych w przepisach w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych.

3. W szczególnie uzasadnionych wypadkach, wynikających z konieczności uczestniczenia w imprezie bądź imprezach sportowych odbywających się w różnych miejscowościach, kierownik jednostki wysyłającej może wyrazić zgodę na korzystanie z przejazdu własnym samochodem przez osobę wysyłaną, niezależnie od wymagań określonych w ust. 1.

§ 14. Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 16 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 17 czerwca 1982 r. w sprawie należności i świadczeń związanych z imprezami sportowymi (Dz. Urz. GKKFiS Nr 2, poz. 10, z 1983 r. Nr 3, poz. 4, Nr 4—5, poz. 7, z 1984 r. Nr 2, poz. 7),

- 2) zarządzenie nr 17 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 13 października 1980 r. w sprawie świadczeń materialnych na rzecz zawodników, zmienione zarządzeniami nr 2 z dnia 2 lutego 1981 r., nr 42 z dnia 31 grudnia 1982 r. i nr 21 z dnia 30 listopada 1983 r.,
- 3) zarządzenie nr 7 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 9 marca 1984 r. w sprawie gospodarki finansowej zespołów oraz świadczeń materialnych dla zawodników I i II ligi piłki nożnej (Dz. Urz. GKKFiS Nr 3, poz. 10),

- 4) zarządzenie nr 6 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 26 marca 1981 r. w sprawie zakresu świadczeń materialnych i finansowych dla zawodników sportów motorowych, zmienione zarządzeniami nr 6 z dnia 28 marca 1983 r. i nr 11 z dnia 10 maja 1984 r.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1985 r.

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu: M. Renke

104

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

z dnia 15 maja 1985 r.

w sprawie form prowadzenia działalności w dziedzinie rehabilitacji ruchowej przez ośrodki sportu i rekreacji, stowarzyszenia kultury fizycznej i ich związki, zakłady pracy i organizacje spółdzielcze.

Na podstawie art. 29 pkt 1 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ośrodki sportu i rekreacji, stowarzyszenia kultury fizycznej i ich związki, zakłady pracy oraz organizacje spółdzielcze mogą prowadzić działalność w dziedzinie rehabilitacji ruchowej wyłącznie w zakresie profilaktycznych zajęć ruchowych oraz sportu inwalidów.

§ 2. Jednostki wymienione w § 1 mogą prowadzić profilaktyczne zajęcia ruchowe indywidualnie lub grupowo w następujących formach:

- 1) ćwiczeń w czasie przerw w pracy,
- 2) zespołów profilaktyczno-usprawniających,
- 3) obozów i wczasów profilaktyczno-usprawniających,
- 4) kolonii i turnusów rehabilitacyjnych,
- 5) poradnictwa i instruktażu.

§ 3. 1. Jednostki wymienione w § 1 mogą prowadzić zajęcia w zakresie sportu inwalidów w następujących formach:

- 1) treningów w poszczególnych dyscyplinach sportu,
- 2) indywidualnych ćwiczeń rehabilitacyjnych, uzupełniających trening,
- 3) sprawdzianów stopnia wytrenowania,
- 4) zawodów sportowych,
- 5) zrupowań i obozów sportowych.

2. Organizacją wiodącą w działalności programowo-organizacyjnej sportu inwalidów jest Zrzeszenie Sportowe Spółdzielczości Pracy „Start”, którego uprawnienia w tym zakresie regulują odrębne przepisy.

§ 4. Profilaktyczne zajęcia ruchowe oraz zajęcia sportowe dla inwalidów są prowadzone we współpracy z lekarzem.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1985 r.

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu: M. Renke

105

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

z dnia 15 maja 1985 r.

w sprawie zasad i trybu wydawania zezwoleń oraz zasad i warunków prowadzenia działalności w dziedzinie rehabilitacji ruchowej przez osoby fizyczne.

Na podstawie art. 29 pkt 2 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Działalność usługową w dziedzinie rehabilitacji ruchowej, zwaną dalej „działalnością usługową”, mogą prowadzić osoby fizyczne, które:

- 1) ukończyły studia wyższe w uczelniach wychowania fizycznego i posiadają uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty,
- 2) uzyskały pierwszy stopień specjalizacji zawodowej w trybie określonym przepisami Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej o specjalizacji lekarzy, lekarzy dentyistów, magistrów farmacji oraz innych pracow-